

като на риторика сж ни учили гърцитѣ, мене ми е по-лесно да произнасямъ, напримѣръ, Хера, отколкото Юнона.

Като каза това, той обърнѣ погледа си къмъ Помпония, като че ли искаше да ѝ каже, че въ нейно присѣствие не може и да се помисли за друго божество; послѣ той започнѣ да възражава на нейното намекуване за старостта: „хората, наистина, скоро старѣйтѣ, но само ония, които водѣтъ съвѣсъмъ другъ животъ; освѣтъ това, има лица, които Сатурнъ като че ли забравя“. Петроний казваше това съ извѣстна искреностъ, тъй като Помпония Грецина, макаръ да бѣше прѣминѣла срѣдната граница на живота, но пакъ бѣше запазила рѣдката свѣжестъ на лицето си; съ своята малка глава и тънки чѣрти, тя, по нѣкога, въпрѣки черното си облѣкло, въпрѣки важността и замислеността си, правеше впечатление на съвършено млада жена.

Между това, малкия Авелъ, който, въ врѣме на прѣбиванieto на Виниция въ тѣхната къща, много се бѣше сприятелилъ съ него, се доближи до младия патриций и започнѣ да го моли да поиграе съ него на ножъ. Въ триклиниума влѣзе и Лигия. Подъ сѣнката на брашляна, който засѣнчваше триклиниума, при блѣсъка на свѣтлината, треперяща по лицето ѝ, тя се видѣ сега на Петроний по-хубава, отколкото при първото ѝ виждане, и му се стори, наистина, като нимфа. Като не бѣше още размѣнилъ съ нея ни една дума, той станѣ, наведе главата си, и започнѣ да цитира, вмѣсто привѣтствие, думитѣ, съ които Одисей се е обърнѣлъ къмъ Навзика:

— „Ако ти си една отъ богинитѣ, владѣтелки на пространното небо, то само съ Артемида, великата дъщеря на Зевса, ти можешъ да се сравнишъ по хубостта на лицето и високия ръстъ. Ако ли си една отъ смъртнитѣ, подъ властта на обикновената хорска съдба, то неисказано блажени сж твой баща и своята майка, и блажени сж братята твои . . . “

Дори на Помпония се поправи изисканата любезностъ на тоя свѣтски човѣкъ. Лигия, смутена, слушаше и не смѣеше да повдигне очитѣ си. Но малко по-малко въ жлитѣ на устата ѝ заигра срамежлива усмивка, на лицето ѝ се отрази борба между моминска срамежливостъ и желанието да отговори; — послѣднѣйото, очевидно, надви, тъй като тя, като вдигнѣ изведнѣжъ очитѣ си къмъ Петроний, отговори му съ думитѣ на тая сѣща Навзика:

— „Страннико, сигурно, твойтъ родъ е знаменитъ, ти, азъ, виждамъ, си уменъ . . . “